

Hồi 14

Kiểm Khí Tung Hoàn Kinh Bốn Phía Âm Muu Cuồng Bạo Hãi Quần Hùng

Trong thoáng chốc, lão chuyển ý vì sự nhớ Mạnh Hoa bị trúng độc của Tân Thất Nương tuy có đào thoát được tới đây nhưng tối thiểu công lực cũng buộc phải suy giảm ít nhiều có lẽ vì chưa biến nên mới dám ngang nhiên khiêu chiến mong thắng lão. Trước đây ba năm lão không phải là đối thủ của Mạnh Hoa nhưng nay công lực chàng suy giảm biết đâu chàng không thể thắng được nữa.

Đang lo lắng suy tính thiệt hơn, Động Minh Tử không dám nhìn nhận, cũng không dám không thừa nhận chỉ mong có việc gì khác bất ngờ xảy đến giúp cho lão thoát khỏi tình trạng khó xử này, lão giả vờ lộ vẻ giận dữ:

- Thật là lão xược tuyệt đỉnh. Ta mà thêm so kiếm với một tên đồ tôn văn bối à?

Trong khi nói lão đưa mắt ngăm ra hiệu cho đệ tử tâm phúc là Đại Thạch đạo nhân.

Đại Thạch đạo nhân là người xưa nay rất am hiểu tâm ý của sư phụ hiểu liền cái đưa mắt của lão có ý gì liền nghĩ bụng:

"Sư phụ ta muốn ta thử xem tiểu tử này khôi phục bản lãnh chưa. Hà, nếu ta thắng thì là vinh dự lớn sư phụ rất xứng đáng thành người kế thừa chương môn còn nếu thua thực là muốn khéo biến ra vung".

Y đã từng bị Mạnh Hoa đả bại, nghĩ đến sự lợi hại của chàng không rét cũng run.

Y đang lo lắng hơn thua trừ trừ chưa biết giải quyết ra sao thì một đệ tử khác của Động Minh Tử nhảy ra.

Đó là đệ nhị đồ đệ Đại Tùng đạo nhân. Sự lợi hại của Mạnh Hoa, Đại Thạch đạo nhân đã biết nhưng Đại Tùng đạo nhân chưa từng biết. Nhìn thấy chàng niên kỷ còn thấp trong lòng nghĩ:

"Tiểu tử hỉ mũi chưa sạch này bản lãnh dù có cao tới đâu thiết tưởng cũng không thể gọi là quá cao."

Xưa nay y vốn đố kỵ Đại Thạch sư huynh được sủng ái nên hôm nay nhân cơ hội muốn tranh công với sư huynh. Y nói:

- Gặp việc đệ tử phải chịu gian khổ cho sư phụ. Chúng ta đâu để tiểu tử xung cuồng như thế được? Nói láo nói lếu xúc phạm sư phụ? Đại sư huynh nếu không trách, xin để cho đệ thử xem.

Đại Thạch đạo nhân không muốn bị bĩ mặt giữa quần hùng, lòng kiêu hãnh bất giác nghĩ bụng:

"Tiểu tử này dù có giải độc được của Tân Thất Nương thiết tướng vẫn còn tổn thương nguyên khí, hà tất ta phải sợ y thái quá."

Liền nói:

- Sư đệ, ngươi lầm rồi, ta không phải không đảm đương được việc này nhưng ngươi nên biết bối phận của tiểu tử này còn dưới chúng ta một bậc, sư phụ đương nhiên không thể dễ dàng động thủ cùng y thì chúng ta cần nghĩ có nên động thủ với y hay không?

Tuy đêm hôm trước y đã bị hại dưới tay Mạnh Hoa nhưng chuyện này đồng môn không có ai biết. Y định bụng nếu chàng đề cập tới chuyện này, y phủ nhận liền.

Kim Trục Lưu biết rõ cả hai tên này không phải là đối thủ của Mạnh Hoa do đó tìm cách dựa vào thân phận tiên bối để thoái thác liền nói:

- Theo lệ trường bối giao thủ cùng vẫn bối là ỷ lớn hiếp nhỏ. Nhưng Mạnh Hoa đã nói từng đả thương Động Minh đạo huynh, việc này những tướng nhiều người không tin, nay cứ để đệ tử của Động Minh đạo huynh thử bản lãnh của y là biện pháp hay phân biệt đúng sai. Cứ theo ta biết, Mạnh Hoa không chỉ có một sư phụ, mà Đan Khâu Sinh hiện nay cũng chưa được gọi là đệ tử quý phái, nói một cách nghiêm túc Mạnh Hoa cũng không phải đệ tử quý phái nếu có động thủ cùng hai vị đạo huynh cũng không thể nói là phạm vào quy củ võ lâm.

Nghe câu Kim Trục Lưu nói, Đại Thạch đạo nhân không thể không hất đầu cao nghiêm giọng:

- Hảo tiểu tử, sư phụ không chịu giáo huấn ngươi, chúng ta sẽ giáo huấn ngươi!

Đại Tùng đạo nhân sợ mất cơ hội lập công đành nói:

- Sư huynh hãy nhường cho tiểu đệ giáo huấn y.

Mạnh Hoa cười ha hả:

- Bọn bay lấy gì mà giáo huấn ta?

Đại Tùng đạo nhân quát:

- Người không thể thắng nổi ta đã chứng minh những lời nói của người đều là láo xược. Lúc ấy người bị trừng phạt ra sao, các bậc tiền bối võ lâm tại đây sẽ định đoạt.

Y thực sự không tin được Mạnh Hoa đã từng đánh bại sư phụ của y.

Mạnh Hoa vẫn cười ha hả:

- Rất tốt, ta chính đang muốn lãnh giáo Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của bọn bay, bọn bay khỏi cần tranh nhau!

Đại Thạch đạo nhân "hừ" một tiếng ý như khinh thường nhưng trong lòng mừng như mở cờ nói:

- Được, tiểu tử muốn biết Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của chúng ta, ta sẽ cho biết thế nào là lợi hại!

Vút một tiếng y rút kiếm cùng Đại Tùng đạo nhân đồng thời cũng đã rút kiếm.

Trong đám khách nhân có tiếng nói nhỏ:

- Tự xưng là trưởng bối, chẳng biết thẹn nữa ư?

Tiếng người có vẻ lỗ mãng thô thiển và nhỏ bé nhưng ai nấy đều nghe rất rõ.

Đại Tùng Đại Thạch hơi ngượng ngập, giải thích không được mà không giải thích cũng không xong. Không ngờ Mạnh Hoa lại nói trước thay chúng giải thích:

- Chư vị có chỗ chưa biết, Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của Không Động phái biến hóa rất phức tạp, công phu rất khó có đệ tử đạt tới đồng thời rất ít người có khả năng thi triển, tất cần phải có hai người phối hợp liên thủ với nhau mới phát huy được uy lực của kiếm pháp này được. Sư phụ của họ miễn cưỡng lắm mới thi triển được loại kiếm pháp này nhưng cũng chưa gọi là hoàn hảo. Sư phụ mà như thế huống gì đệ tử, họ có cùng lúc hai người cũng là đúng thôi.

Từ khi Không Động phái thành lập đến nay chỉ có ba người có thể thi triển Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp là vị tổ sư sáng lập, vị chương môn tiên nhiệm là Động Diệu chân nhân sư phụ Đan Khâu Sinh và cuối cùng là đương kim đệ nhất kiếm thuật cao thủ Động Minh Tử. Chuyện này đệ tử lớn nhỏ của Không Động phái không ai không biết, nay Mạnh Hoa dám phê bình Động Minh Tử sử dụng kiếm pháp chưa hoàn hảo, chúng nhân không ai là không kinh ngạc.

Chính xác thì Động Minh Tử cũng đã từng bị hạ dưới tay Mạnh Hoa với kiếm pháp này, lão không dám lên tiếng chỉ lộ vẻ khinh thị. Còn Đại Tùng đạo nhân tuyệt đối không tin sư phụ có lần bại vì Mạnh Hoa, đồng thời để tự cứu vãn thể diện liền giận dữ nói rằng:

- Hảo tiểu tử, nói năng loạn bậy, ngươi thắng được bọn ta rồi khua môi múa mép cũng kịp. Hừ, hừ, người bảo công phu bọn ta học chưa tới, không lẽ một mình ngươi có thể thi triển được kiếm pháp này ư?

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Cũng tạm tạm được thôi, chứ không dám nói là giỏi. Bất quá vẫn có thể hơn sư phụ các ngươi một chút.

Đại Tùng đạo nhân múa một đường kiếm, lạnh lẽo nói:

- Được, hãy xuất chiêu đi đừng nói không bất tiện!

Mạnh Hoa đáp:

- Ta nhường cho các ngươi xuất chiêu trước đó. Chỉ cần xuất chiêu là các ngươi biết liền ta có nói sai hay không!

Theo quy củ võ lâm, khi trưởng bối động thủ với tiểu bối, đương nhiên trưởng bối phải nhường tiểu bối ra chiêu trước, nay Mạnh Hoa lại làm ngược lại khiến Đại Tùng đạo nhân không nhịn nổi cái kính:

- Ngươi cuồng vọng quá lắm, dám nhường chúng ta xuất chiêu trước?

Chàng mỉm cười:

- Sư phụ của các ngươi còn chưa xứng đáng là đối thủ của ta, ta đâu cần chiếm tiện nghi với các ngươi?

Đại Tùng đạo nhân nộ khí xung thiên:

- Khá đấy, mau rút kiếm ra.

Mạnh Hoa cười nhạt:

- Đối phó với hai tên ti tiện các ngươi cần gì phải dùng kiếm? Không cần kiếm ta cũng có thể thi triển kiếm pháp rồi, các ngươi hãy xuất chiêu đi!

Đại Thạch đạo nhân hoan hỉ mừng thầm nghĩ bụng:

"Tiểu tử này cuồng vọng tự đại như thế, chúng ta có cơ hội thắng được, không lẽ hai trường kiếm chúng ta không hơn được song nhục chưởng của ư?"

Nguyên vì sư huynh đệ của họ thường ngày tuy có phần xung khắc nhưng vẫn cùng nhau luyện phối hợp Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp rất ăn ý.

- Hảo, tiểu tử ngươi tự tìm cái chết, ta thành toàn cho ngươi!

Tính tình nóng nảy của Đại Tùng đạo nhân không nhịn được nữa, vừa quát lớn y vừa lay động trường kiếm đâm tới Mạnh Hoa. Sư huynh đệ tương thông tâm ý, phối hợp quả nhiên thập phần thích đáng, Đại Tùng đạo nhân vừa đâm kiếm tới vai chàng ngay huyết Dũ Khí đồng thời kiếm của Đại Thạch đạo nhân cũng đâm tới vai trái cũng huyết Dũ Khí. Chiêu số vừa mau vừa độc các danh gia kiếm thuật có mặt đều kinh dị: Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của Không Động phái quả nhiên danh bất hư truyền!

Giữa lúc kiếm quang chớp ngang dọc, thật là kỳ quái, chỉ thấy Mạnh Hoa hai tay buông thõng thân hình lắc qua lắc lại hai lưỡi kiếm trượt qua áo chàng.

Chàng than to:

- Xuẩn tài, xuẩn tài, các ngươi học kiếm kiểu gì vậy? Thượng thừa kiếm pháp mà các ngươi múa như rối, xuất thủ lại chậm chạp, phối hợp không chuẩn. Rõ ràng chẳng biết sử dụng chiêu pháp gì cả!

Trong lúc nói ngón tay chàng xĩa ra biến thành mũi kiếm đột nhiên đâm tới mau lạ không thể hình dung khiến cho các cao thủ có mặt rất ít người thấy rõ chiêu thế chỉ trông thấy Đại Thạch và Đại Tùng vội vàng lùi lại phía sau.

Nguyên lai vì trong nháy mắt, Đại Thạch và Đại Tùng đồng thời cảm thấy đầu ngón tay đụng vào huyết Dũ Khí trên vai cả hai, nhưng chỉ thấy hơi đau liền vội lùi lại:

Đại Thạch đạo nhân bất giác nghĩ thầm:

“Kiếm thuật của tiểu tử tuy rất tinh diệu nhưng điểm trúng huyết đạo của ta mà không sao cả. Tất nhiên là y trúng độc chưa giải hết hoàn toàn, công lực giảm sút rất nhiều!”

- Hảo tiểu tử, khoan hãy khoa trương, để ta xem ngươi chống cự được mấy chiêu?

Liên đó y đưa mắt ra hiệu cho sư đệ lập tức khoái kiếm tấn công như điên cuồng.

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Chiêu vừa rồi các ngươi sử dụng rất tồi. Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp xét ra biến hóa rất linh diệu như con kén kéo tơ liền miền không đứt. Cố nhiên cần vừa mau vừa độc chứ không phải mau không mà đủ.

Nói về danh phận Đại Thạch và Đại Tùng đều là sư thúc của chàng, nhưng thái độ của chàng giống như sư phụ chỉ dạy cho đệ tử. Nhưng xem Mạnh Hoa miệng thì giảng, tay thì chỉ trở, lấy ngón tay thay kiếm, một mình biến hóa thi triển cực kỳ phức tạp của Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp mỗi khi ra chiêu Đại Thạch, Đại Tùng đều thấy bị đối phương đâm vào nơi yếu huyệt, lập tức chỉ toàn giữ thế thủ không sao kết hợp tấn công được nữa.

Mạnh Hoa chỉ bảo:

- Chiêu này ta sắp dùng Kim Châm Độ Kiếp, các ngươi mau dùng Phân Hoa Phất Liễu mà hóa giải.

Lời chưa dứt, chiêu số đã ra, ngón tay trở của chàng đâm tới quả nhiên là chiêu Kim Châm Độ Kiếp.

Hai bên so kiếm mà lại nói trước chiêu số mình sắp đánh ra là chuyện kỳ lạ, lại chỉ cho đối phương chiêu số đối phó lại càng kỳ lạ hơn, ấy là lại còn là thân phận tiểu bối dạy cho trưởng bối mới thật kỳ càng thêm kỳ. Trong các tân khách có người nhin không nổi, bật cười nói:

- Thế này sao gọi là so kiếm, nói quách là sư phụ dạy đồ đệ thì đúng hơn!

Đại Thạch và Đại Tùng ngượng đến chín người, không hện mà cùng lập ý trong bụng: "Không thèm nghe lời tiểu tử này!"

Nào ngờ chiêu Kim Châm Độ Kiếp của Mạnh Hoa sử dụng lợi hại vô cùng, họ vừa cảm giác đầu ngón tay của chàng đâm và yếu huyệt Mệnh Môn, không dùng Phân Hoa Phất Liễu hóa giải tất nguy đến tính mạng.

Chính vì họ rất thuần thục Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp nên biết trừ Phân Hoa Phất Liễu không còn chiêu số nào hóa giải được. Trong nháy mắt, họ không kịp suy nghĩ, bất tri bất giác đành phản lại ý định của mình xuất chiêu ấy.

Mạnh Hoa liền tiếp đọc tên các chiêu số đều đúng như thế. Cứ đọc tên chiêu mình sắp đánh rồi đọc tiếp tên chiêu cần ứng phó. Tân khách có mặt cười cợt huyên não ồn ào như chợ.

Mặt Động Minh Tử xanh mét quát lên:

- Các ngươi so kiếm cái gì đó? Mau lui lại đi!

Nhưng chúng đã lọt vào giữa lưới kiếm của chàng không có đường thoát thân có muốn "lui lại đi" cũng không được.

Mạnh Hoa ung dung cười nói:

- Tục ngữ có nói "danh sư xuất cao đồ" (có thầy giỏi mới có trò hay) người không xứng đáng là sư phụ giỏi nên chỉ có bọn học trò như vậy thật cũng đáng thẹn. Nhưng thôi, ta chỉ bảo vậy đủ rồi, cho các người lui!

Nói đến đó bỗng chàng quát lên:

- Nếu các người không biết dùng kiếm hãy bỏ kiếm lại cho ta!

Lời chưa dứt đã thấy hai thanh trường kiếm lọt vào tay Mạnh Hoa. Trưởng lão Võ Đương phái Lôi Chấn Tử không thể không buột miệng tán thưởng:

- Tay không đoạt kiếm tuyệt vời công phu!

Trong hội trường trừ số ít các tay kiếm thuật danh gia, rất ít người biết Mạnh Hoa đã dùng thủ pháp gì đoạt được kiếm dễ dàng.

Tiếp đó là hai tiếng kim khí bị gãy, thì ra chàng đã bẻ gãy hai thanh kiếm trong tay.

Chàng vừa thể hiện kiếm pháp tuyệt luân, lại vừa hiển lộ nội công thâm hậu khiến bọn đệ tử Không Động phái há hốc mồm ngây người ra nhìn. Đại Thạch đạo nhân sợ hồn bất phụ thể âm thầm nghĩ bụng:

"Thì ra y đã giải được hoàn toàn chất độc trong người, may mà y hạ thủ lưu tình!"

Mạnh Hoa ném xa hai đoạn kiếm gãy bước tới gần thi lễ với Động Chân Tử:

- Không biết chương môn thái sư thúc đã tin lời đệ tử hay chưa? Nếu chưa tin xin cứ gọi Động Minh Tử ra tái đấu cùng đệ tử!

Động Chân Tử có ý làm mất mặt Động Minh Tử liền quay sang sư đệ:

- Sư đệ có ý kiến gì không?

Động Minh Tử làm sao dám cùng Mạnh Hoa so kiếm, thần nhiên đáp:

- Sư huynh, đây là đại hội đồng môn bản phái, tiểu đệ lại là người được chọn kế vị chương môn, nếu so kiếm cùng y còn gì là thể thống?

Động Chân Tử nói:

- Sư đệ, người hiểu lầm ý ta rồi, ta đâu nhất định yêu cầu sư đệ so kiếm cùng y, chỉ bất quá, bất quá... chỉ cần giao hoán một việc...

Lôi Chấn Tử vốn thân phận là một tiền bối trưởng lão phát lời:

- Động Minh đạo huynh, hãy nói thẳng ra Mạnh Hoa thay thế biện hộ sư phụ cuối cùng là đúng hay sai?

Động Minh Tử đỏ mặt tía tai ấp úng:

- Y... Y là đệ tử của Đan Khâu Sinh, đệ tử làm bậy là trách nhiệm của sư phụ, ta nói vậy có sai đâu?

Lời này chẳng khác nào lão đã công nhận khi ở Thạch Lâm lão đã bại dưới tay Mạnh Hoa là chính xác.

Động Chân Tử thấy sư đệ mặt mặt quá đáng ra lời đỡ đòn:

- Đệ tử phạm lỗi là do sư phụ đảm trách, luật ấy xưa nay là hợp lý. Đan Khâu Sinh, lời buộc tội phạm thượng của ngươi do Động Minh tử có thể được miễn giải nhưng sẽ cái gọi là tội dung túng cho đệ tử làm bậy, ngươi có chịu không?

Hai tội danh "phạm thượng" và "dung túng đệ tử" dĩ nhiên tội danh sau có nhẹ hơn.

Đan Khâu Sinh:

- Ta không trả lời, vì tình hình lúc ấy ta không biết.

Lôi Chấn Tử nói:

- Ta xin nói thật công bình, nếu thật Mạnh Hoa có đả thương Động Minh đạo nhân huynh cũng không thể chỉ trích y là "phạm thượng" vì khi y bái Đan Khâu Sinh làm sư phụ, Đan Khâu Sinh đã bị quý phái trục xuất rồi.

Mạnh Hoa lớn tiếng:

- Ta không phục. Xin chưởng môn thái sư thúc cho phép đệ tử nói rõ tình hình lúc ấy.

Động Chân Tử ừ mặt:

- Sự việc của ngươi trong vụ án này chỉ là một tiểu tiết. Ta không thể sa lầy vào chi tiết. Nhưng nếu ngươi không phục, ta cho phép ngươi nói vắn tắt vài câu.

Mạnh Hoa nói:

- Ngày ấy Động Minh Tử tiến vào Thạch Lâm là do đồ đệ của Dương Kế Mạnh dẫn tới, đệ tử vốn thật không biết lão là ai. Lúc ấy sư phụ của đệ tử đã rời Thạch Lâm rồi, còn tên đệ tử trước đây đã từng theo Dương Kế Mạnh đến Thạch Lâm gây rối. Ngày ấy, bọn họ...

Đang nói giữa chừng bỗng nhiên có một người nhảy ra cướp lời:

- Chính như Động Chân Tử chưởng môn có nói, việc này bất quá chỉ là một chi tiết vụn vặt nhưng cũng làm rõ một điểm chân tướng, ta bất tất phải phí lời nói về chuyện cũ. Bất quá, còn một việc chưởng môn nên hỏi cho rõ.

Chúng nhân nhìn kỹ người vừa nhảy ra vừa lùn vừa mập tóc xoắn mũi khoằm, không giống người Hán. Mọi người phân vân dò hỏi:

- Đó là ai thế?

Có người biết hẳn đáp:

- Người này là Thiên Nam Kiếm Bá Long Mộc Công, hẳn vốn là người ở núi Ngũ Chỉ đảo Hải Nam thuộc họ Lê.

- À, té ra là hẳn, kỳ lạ thật, một ở Thiên Nam, một ở Bắc Địa sao hẳn lại có giao tình với Không Động phái?

Chúng nhân hoang mang huyền não kỳ thực không phải lấy làm lạ vì một người là Long Mộc Công ở tíu đảo Hải Nam làm sao có giao tình với Không Động phái ở mãi tây bắc xa xôi mà kỳ lạ là vì Long Mộc Công là một trong số nhân vật tà phái. Tuy không nổi danh ác độc bằng tên đại ma đầu Dương Kế Mạnh nhưng hẳn xưa nay hoành hành bá đạo đã quen nếu không làm sao có biệt hiệu Thiên Nam Kiếm Bá? Rất nhiều người bất giác đều nghĩ bụng:

“Không Động phái tuy không nổi tiếng bằng các danh môn chính phái như Võ Đang, Thiếu Lâm nhưng chí ít cũng không phải là tà phái, Động Chân Tử tuy không phải là người hiệp nghĩa, hành sự khiến cưỡng cũng có thể gọi là chính phái, vì lẽ gì lão lại mời một tên yêu nhân xa xôi đến đây làm khách dự lễ?”

Tất cả đều không biết đây là nỗi khổ của Động Chân Tử không thể nói ra, lão thấy Long Mộc Công đột nhiên xuất hiện trong lòng cũng có phần lo lắng.

Nguyên vì tên Thiên Nam Kiếm Bá Long Mộc Công này là do sư đệ Động Minh Tử lấy danh nghĩa sư huynh mời đến mà đại diện cho Động Minh Tử chính là tên đại ma đầu Dương Kế Mạnh và sau lưng Dương Kế Mạnh là tên giạt dây Ngự lâm quân Thống lãnh Hải Lan Sát. Nói thật chính xác thì Dương Kế Mạnh, Động Minh Tử đều nằm trong tay của Hải Lan Sát nhưng do Động Minh Tử đứng tên mời một loạt các tên tà phái đến làm khách nhân trợ chiến nằm trong kế sách của Hải Lan Sát nên Động Chân Tử đành miễn cưỡng đồng ý với điều kiện các tên tà phái không được công khai lộ diện.

Nay Long Mộc Công đã xuất hiện, Động Chân Tử trong lòng hết sức lo lắng nhưng vẫn cố giữ thể diện một chương môn nhân hỏi hẳn:

- Không biết Long tiên sinh muốn hỏi về việc gì?

Long Mộc Công đáp:

- Tiểu tử này tự xưng là đại biểu của Thiên Sơn phái Đường chưởng môn, như vậy y phải được coi là đệ tử đại diện cho chưởng môn?

Động Chân Tử:

- Y đã nói rồi, y chỉ là đệ tử ký danh của Thiên Sơn phái.

Long Mộc Công:

- Lời nói của y ta không thể tin được.

Mạnh Hoa cười nhạt:

- Người cần gì nữa mới có thể tin?

Long Mộc Công:

- Ta cần thử Thiên Sơn kiếm pháp của người.

Lôi Chấn Tử đáp thay Mạnh Hoa:

- Long Mộc Công, người sao lại cưỡng bức người như thế, bắt quá Mạnh Hoa chỉ mới ghé thăm Thiên Sơn một lần làm sao học được Thiên Sơn kiếm pháp.

Long Mộc Công:

- Ta không cần biết y học lâu mau, nhưng y không tinh thông Thiên Sơn kiếm pháp, Đường chưởng môn sao lại cho y đến đây làm đại diện? Nhận y làm ký danh đệ tử? Đây là chuyện vi phạm vào thường lý võ lâm, ta tin Đường chưởng môn không làm. Chính ta vì tin Đường chưởng môn không làm chuyện ấy nên không tin lời y.

Lời nói của y cũng có một phần hữu lý, Lôi Chấn Tử chưa biết bác bỏ ra sao thì Mạnh Hoa đã nói:

- Thiên Sơn kiếm pháp tinh thâm bát đại, ta đương nhiên không thể gọi là tinh thông nhưng thiết tưởng cũng có thể tạm tạm đối phó được. Nếu người cần muốn thử thì xin cứ đến đây!

Long Mộc Công tự xưng Thiên Nam Kiếm Bá thành danh đã hai, ba chục năm nay bị Mạnh Hoa khiêu khích như thế đâu thể chịu được liền tức khắc rút kiếm quát lên:

- Hảo tiểu tử, dám cả gan khinh nhìn ta, đến đây mà chịu chết!

Hình thức cầm kiếm của hắn rất đặc biệt, thân kiếm rất rộng mà chỉ dài có hai xích, đầu kiếm chiếu ra một ánh hào quang xanh chói như đâm vào mắt mọi người, nhìn qua đã

biết ngay là kiếm có thoa độc dược. Trong các tân khách có lão già tên là Thương Châu lão quyền sư Triệu Nhất Võ là người chính trực vừa nhìn qua liền cảnh giới:

- Đây là cuộc tử thí, bất quá là thử xem vị Mạnh thiếu hiệp này có thật biết Thiên Sơn kiếm pháp hay không, dùng loại kiếm độc này để thử người đâu còn gì là đạo lý?

Long Mộc Công cười nhạt:

- Hơn mười năm nay ta chỉ biết sử dụng một thanh kiếm này, ta chưa hề nghe ai lại có quyền hạn chế người khác sử dụng binh khí. Hừ. Đúng đây là một loại độc kiếm, nếu tên họ Mạnh sợ chết, cứ việc nhận thua là được.

Nguyên hấn vốn định mượn chuyện thử kiếm để đẩy Mạnh Hoa vào chỗ chết vì hấn và Dương Kế Mạnh là đồng đảng với nhau. Hấn ra mắt hôm nay cũng là do Dương Kế Mạnh xúi bẩy nhằm giết chết Mạnh Hoa càng sớm càng tốt. Hấn muốn bảo vệ Dương Kế Mạnh và tự bảo vệ cho mình không có cách nào hay hơn là phải tiêu diệt Mạnh Hoa trước tiên.

Trong lúc quần hùng xao động, Mạnh Hoa vẫn ung dung an định như không coi độc kiếm Long Mộc Công vào đâu, chàng nhàn nhã nói:

- Đa tạ chư vị yêu mến văn bối, độc kiếm tuy rằng lợi hại nhưng cũng không đến nỗi để giết người hưởng gì quan trọng là còn do ở người sử dụng nữa. Tên yêu nhân này theo văn bối thấy rất đáng khinh thị nên dù độc kiếm có độc cũng không thể chạm đến người văn bối được.

Triệu Nhất Võ kêu lên:

- Mạnh thiếu hiệp, tên yêu nhân này xuất thủ rất độc địa, thiếu hiệp không nên quá khinh địch.

Long Mộc Công hai mắt trợn trừng, cười rất gian xảo:

- Triệu Nhất Võ lời người mắng ta, ta xin ghi nhớ, đợi ta đánh xong tiểu tử này ta sẽ tính sổ với người!

Độc kiếm vung lên nhằm Mạnh Hoa đâm tới:

- Hảo tiểu tử, tự nhiên ngươi tìm cái chết, ta sẽ thành toàn cho!

Hình thức kiếm của hấn đã đặc biệt, kiếm pháp càng đặc biệt hơn, xưa nay kiếm pháp thường lấy mau lẹ làm chủ, hấn sử dụng độc kiếm lại giống như sử dụng đại đao, chém ngang bổ dọc phi thường cương mãnh. Trong vòng ba mươi bước các tân khách bàng quan đều ngửi thấy mùi tanh tươi nồng mũi, mọi người đâm ra sợ bị trúng độc vội vã lùi lại.

Chỉ thấy trường kiếm của Mạnh Hoa đưa ra rõ ràng kiếm thế đang ở bên trái bỗng nửa chừng vẽ thành vòng tròn quay ngược lại bên phải, tân khách có người kêu lên:

- Đúng là chiêu Phong Hồi Lộ Chuyển của Thiên Sơn kiếm pháp.

Lời chưa dứt Long Mộc Công đã chuyển thân, độc kiếm cơ hồ chém lướt qua đỉnh đầu chàng thấp xuống độ nửa thốn là đã chém đứt Thiên Linh Cái của chàng rồi.

Trong tiếng kinh hô của chúng nhân Mạnh Hoa chuyển thân một cái, kiếm phong cũng vừa khớp đâm thẳng vào Linh Đường của Long Mộc Công. Long Mộc công giạt mình kinh hoảng trầm kiếm quét ngang. Mạnh Hoa xuất thủ như tia điện, trường kiếm một đâm một chuyển, hóa giải chiêu thế tấn công thập phần bá đạo của hắn. Mũi kiếm rung động kéo một đường phản kích ngược lên trên như muốn đâm vào mắt Long Mộc Công. Long Mộc Công hoảng hốt liền tiếp lùi lại. Các người bàng quan kinh hồn chưa định thực giả không thể không thốt lên:

- Đó là chiêu Bài Vân Sử Diện?

Mạnh Hoa đã đoạt thế công, không để cho Long Mộc Công có cơ hội phản kích quát lên:

- Người đã biết rõ Truy Phong kiếm thức chưa?

Sở dĩ có tên Truy Phong kiếm thức vì Thiên Sơn kiếm pháp sở trường về tấn tốc, Mạnh Hoa đã được gia truyền về khoái đao đao pháp làm cơ sở, triển khai thành kiếm pháp thực mau lẹ như chớp điện, chỉ e cao thủ hạng nhất của Thiên Sơn phái cũng không hơn được. Qua một lúc ngắn ngủi đã bao vây Long Mộc Công trong vòng kiếm quang, chỉ thấy ánh kiếm tinh quang lóe mắt khiến chúng nhân đầu hoa mắt loạn.

Kiếm pháp của Long Mộc Công thuộc vào loại cương mãnh vốn rất bá đạo lúc ấy không còn cơ hội tấn công chỉ biết lúng túng chống đỡ. Trong mười người xem đấu đã hết chín người vốn sẵn chán ghét Long Mộc Công là kẻ yêu tà nên thấy hắn tả tơi khổ sở không thể không hô lên thống khoái. Triệu Nhất Võ cười nói:

- Cái gì là Thiên Nam Kiếm Bá, "bá khí" đi đâu mất rồi? Theo ta nên đổi hiệu là Thiên Nam Nhu Phu mới đúng sự thực!

Long Mộc Công uất khí sinh cuồng hét lên:

- Hảo tiểu tử, ta liều mạng với ngươi!

Đang ở trong vòng vây của kiếm quang đột nhiên hấn nhảy vọt lên không rồi xuất chiêu Phi Điểu Đầu Lâm dùng hết kinh lực chém xuống. Xem ra hấn tự biết mình không thể đánh hơn Mạnh Hoa nên liều mạng xuất chiêu lưỡng bại câu vong (cả hai đều thua chết)

Mạnh Hoa quát lên:

- Cút đi!

Chiều xuất Cử Hỏa Liễu Thiên, hai kiếm chạm nhau mượn lực xuất lực đẩy Long Mộc Công rơi xuống đất may mà hấn võ công cao cường, đang lúc ấy vội xuất thế Diêu Tử Phiên Thân mới từ từ rơi xuống không đến nỗi té ngã. Hấn xững vững đứng yên mọi người đều thấy rõ ràng. Lập tức tiếng cười ồ lên dậy như sấm trong hội trường.

Té ra toàn bộ tóc, lông, râu trên đầu mặt Thiên Nam Kiếm Bá đều bị kiếm của Mạnh Hoa cạo sạch từ lúc nào rồi biến hấn thành một tên hòa thượng!

Triệu Nhất Võ vui mừng lớn tiếng:

- Tuyệt quá, Mạnh thiếu hiệp thật là từ bi, một tên ác nhân như thế này mà thiếu hiệp cũng thể phát giùm cho hấn!

Long Mộc Công chỉ kịp thấy đầu lạnh toát, giờ tay quơ thử mới hiểu ra xác thực mình đã trượt tếu.

Sự thất bại thảm hại của hấn, nếu không tự vẫn cũng phải nhận thua nhưng Long Mộc Công trợn trừng hai con mắt đỏ quạch, hấn như phát điên tiếp tục tấn công Mạnh Hoa.

Chàng cười lạnh lùng:

- Nếu ngươi chưa phục ta sẽ cho biết thế nào là Đại Tu Di kiếm thức của Thiên Sơn kiếm pháp.

Trong Thiên Sơn kiếm pháp Đại Tu Di kiếm thức là loại tối phúc tạp, tối thâm ác, các anh hùng có mặt nghe chàng sử dụng được loại kiếm thức này bất giác đều mở rộng mắt nhìn.

Kiểm thế Mạnh Hoa bỗng như có đeo vật nặng ngàn cân, chiều đánh đông, chiều đánh tây chậm chạp nhìn chẳng thành chương pháp gì cả tựa hồ xuất chiêu tận lực khó khăn.

Xem ra Đại Tu Di kiếm thức tương phản hấn với Truy Phong kiếm thức. Truy Phong kiếm thức mau như gió cuốn, lẹ như điện chớp kiếm thế linh động tư thái cuồng mãnh còn Đại Tu Di kiếm thức lại vô cùng chậm chạp kiếm thế ngù ngờ, tư thái vụng về.

Trong hội trường trừ một số ít, phần nhiều kiếm thuật danh gia đều không ngăn kinh dị, cơ hồ không tin đây là loại kiếm pháp tối thâm ác của Thiên Sơn kiếm, có vài người thậm chí hoài nghi như tưởng qua một lúc kịch đấu Mạnh Hoa đã tiêu hao hết khí lực.

Nhưng thực là kỳ quái, lúc ấy Thiên Nam Kiếm Bá toàn xuất những chiêu trí mạng mà Mạnh Hoa vẫn đứng vững như núi không động đậy tơ hào. Độc kiếm của Long Mộc Công như độc xà vầy vùng xem ra tưởng như tiến bức được chàng thế mà kiếm vừa đến gần thân chàng liền như chạm phải bức tường vô hình bật trở lại. Thủy chung kiếm của hắn chỉ ở ngoài chàng cách ba xích không sao chạm tới chàng được, đến tà áo của chàng cũng không hề hấn gì.

Lôi Chấn Tử nhìn chàng say mê, còn Kim Trục Lưu cũng hết sức tươi tỉnh nét mặt than thâm:

“Thực là hậu sinh khả úy. Ba mươi năm trước ta đã một lần được thấy Đường lão chưởng môn (tức Đường Hiểu Lan) sử dụng kiếm thức này, không ngờ hôm nay lại còn được thấy lại. Kiếm pháp của Mạnh Hoa thiếu hiệp cơ hồ có thể nói còn hơn cả Đường lão chưởng môn năm xưa nữa. Nếu được thêm mười năm tập luyện ta e rằng thậm phải xin thua!”

Nhìn thái độ của hai vị võ học đại tông sư, chúng nhân mới giật mình kinh hãi, nhiều tay cao thủ kiếm thuật thành danh vừa cảm thấy tự thẹn vừa cảm thấy chấn động. Tự thẹn vì tạo chỉ võ học của mình còn xa mới bằng chàng, thực là trăm năm mới sản sinh được một nhân tài võ công như thế, tiếc rằng chưa chắc thấu rõ được những chiêu thâm diệu khôn lường của Đại Tu Di kiếm thức.

Thực ra Đại Tu Di kiếm thức tưởng như chậm chạp vụng về nhưng mỗi chiêu đều ẩn tàng cực kỳ phức tạp thâm ảo của sự biến hóa, nếu không vì muốn cho đại chúng nhìn rõ một phần các chiêu thế thì chỉ trong vòng ba chiêu đã có thể giết chết Long Mộc Công rồi.

Qua một lúc nữa chỉ thấy mồ hôi Long Mộc Công đầm ướt thân người, gân cốt nổi lên, vẻ hung ác tiêu tan hết quay cuồng theo kiếm thế của chàng như con dã thú bị rơi xuống vực sâu không biết làm sao thoát thân.

Mạnh Hoa bỗng quát lên:

“Binh sinh ngươi đã quen dùng độc kiếm hại người, nay ta cho ngươi tự nếm mùi vị độc kiếm của ngươi vậy!”

Trong lúc nói chiêu Tam Chuyển Pháp Luân đã đánh ra từ từ. Long Mộc Công biết rõ cần phải tự thoát khỏi độc kiếm của mình nhưng không có cách nào tránh được. Chỉ thấy một luồng kiếm quang từ tay Long Mộc Công quay ngược lại đâm vào vai hắn.

Long Mộc Công rú lên một tiếng ngã ngựa ra sau lồm cồm vừa bò vừa cuống cuống kêu lớn:

- Mau, mau cho ta thuốc giải.

Thuốc giải vốn lúc nào cũng có sẵn trong người hắn, nhưng hắn không còn đủ sức để lấy ra nữa, còn đồng đảng của hắn lại sợ bị thính chúng ghét lây nên cũng không ai dám giúp.

Long Mộc Công vẫn gào thét như con dã thú trước lúc chết, hắn cố thu hết sức tàn gào lên:

- Chúng bây gọi ta đến giúp sức, nay thấy ta sắp chết mà không dám cứu ư? Hừ, hừ, người, các người không cứu ta thì đừng trách ta sẽ nói...

Thanh âm càng lúc càng yếu dần nhưng vẫn như đâm vào tai. Tất cả các khiêu tai, mắt, miệng của hắn đều xuất huyết.

Mạnh Hoa bất nhẫn và cũng muốn hắn nói ra kẻ giết dây chính yếu vội nói:

- Được, ta tạm thời tha mạng cho người, người hãy nói thực cho mọi người nghe!

Không ngờ Long Mộc Công chưa kịp nói gì, Mạnh Hoa cũng chưa kịp tới gần hắn lấy thuốc giải bỗng có một tiếng gió rất nhỏ, không biết từ hướng nào một viên đá nhỏ bay trúng ngay huyệt Thái Dương hắn, lập tức giết chết hắn liền.

Lôi Chấn Tử tức giận:

- Cái này rõ ràng là sát nhân diệt khẩu. Hừ, cái án này càng lúc càng thêm đáng nghi. Động Chân đạo trưởng mau tra cứu tới nơi!

Động Chân tử đáp:

- Đương nhiên ta phải tra cứu!

Lão tức giận gọi chúng đệ tử đi truy tìm thủ phạm nhưng chỉ xao động hỗn loạn một lúc vẫn không biết hung thủ là ai.

Động Chân Tử ra về không biết làm sao hơn, buông lời:

- Kẻ thù của Long Mộc Công rất nhiều, biết ai nhân cơ hội này ám sát hắn? Chuyện này để sau này chúng ta sẽ xét.

Hội trường lắng trong im lặng, Động Chân Tử đề nghị tiếp tục nghị án Đan Khâu Sinh, qua sự biện hộ của Ân Cừ Thế và Mạnh Hoa, tình huống đã biến hóa rất nhiều thành ra có vẻ như lợi cho Đan Khâu Sinh, bất lợi cho Động Minh Tử.

Trước đây tuy có người thấy nỗi oan của Đan Khâu Sinh nhưng đa số vẫn tin vào lời buộc tội của Động Minh Tử hơn. Nay hầu hết không khỏi nghi ngờ Động Minh Tử, ít nhất trong các tội buộc, Động Minh Tử đã nói láo hai chuyện.

Ngoài ra chúng đệ tử Không Động phái còn bị ảnh hưởng bởi võ công trác tuyệt của Mạnh Hoa, nhất là sau khi chàng thi triển tuyệt kỹ Liên Hoàn Đọa Mệnh kiếm pháp của bản môn mọi người đều không thể không nghĩ:

“Đồ đệ đã như thế, sư phụ như thế nào có thể biết được. Thảo nào Ngọc Hư trưởng lão đề cử Đan Khâu Sinh vào chức kế vị chưởng môn. Mạnh Hoa học kiếm các phái có thể không chỉ là đệ tử Không Động phái nhưng Đan Khâu Sinh võ học là thuần túy võ học Không Động, chỉ cần y rửa sạch tội lỗi bị gán cho là y đã có đủ tư cách lập làm chưởng môn. Y làm chưởng môn, Mạnh Hoa chắc cũng tự nguyện làm đệ tử Không Động phái.”

Ngoài ra phương diện khác, Động Chân Tử và Động Minh Tử cũng mỗi người một tâm sự. Động Chân Tử nửa vui nửa sợ. Vui vì kinh qua các chuyện hôm nay, sư đệ có mặt dày tới đâu cũng không dám nhận chức chưởng môn, sợ vì nếu Đan Khâu Sinh rửa sạch được hết tội danh tên tuổi uy tín của y sẽ vượt hơn cả lão. Còn Động Minh Tử hận Đan Khâu Sinh và Mạnh Hoa ghi khắc tâm cốt, lão nghĩ thầm:

“Kế tốt nhất hôm nay là dùng đao chặt đứt mọi gai góc, trước là kết tội được Đan Khâu Sinh sau đó ta sẽ cùng Hải Lan Sát liên thủ đối phó với tiểu tử Mạnh Hoa, cùng tận lắm ta sẽ kéo hết đệ tử về đầu hàng triều đình, nếu không được làm chưởng môn cũng có thể làm chức quan to!”

Chủ ý đã định, Động Minh Tử lập tức nói:

- Sư huynh, Đan Khâu Sinh đã quyết không tự phân biện, nay cũng không còn ai thế y biện hộ nữa, nếu không định tội còn đợi đến bao giờ?

Ý không muốn cho Đan Khâu Sinh kế vị chưởng môn là ý của chung sư huynh đệ lão nên Động Chân Tử giả thà hỏi:

- Được, ta hỏi lại lần nữa, nếu không còn ai biện hộ cho Đan Khâu Sinh, ta bắt buộc phải tuyên phán tội danh y!

Chính lúc lão đang định tuyên phán tội danh bỗng có tiếng người nói to:

- Khoan đã!

Chỉ thấy một bóng người mau bước chân vào, đó là một thiếu niên anh tuấn. Có người hỏi:

- Người này là ai?

Có người biết đáp:

- A, ta biết rồi, y là nhị công tử của Giang đại hiệp, đại đồ đệ của Kim đại hiệp, Giang Thượng Vân đó!

Nhưng việc Giang Thượng Vân đến đây không đáng kinh ngạc bằng theo chân chàng là mấy người nữa.

Sau lưng chàng có đệ tử Thiên Sơn phái Đinh Triệu Minh dắt tay một thiếu nữ diễm lệ và một hán tử mặt có vết sẹo ngang bị Đinh Triệu Minh nắm giữ như giải tù nhân vậy.

Lập tức có tiếng người kêu lên:

- Ô! Hán tử này không phải là phản đồ Thiếu Lâm tự Cát Hồng đó ư?

- Còn thiếu nữ là ai?

- Ta biết, nàng là con gái Phúc Châu Hồ Uy tiều cục Đặng lão tiều đầu, Đặng Minh Châu đó! Đinh Triệu Minh là sư thúc của nàng.

Đinh Triệu Minh giải Cát Hồng đến hội trường, ai nấy đều kinh hoàng, trừ hai vị cao tăng Thiếu Lâm tự và Mạnh Hoa.

Mạnh Hoa thấy tình hình lấy làm an tâm nghĩ:

"Y muội không nói dối ta, họ quả nhiên không trúng độc thủ của yêu phụ. Xem tình hình này Giang nhị ca và Đặng cô nương chắc đã hòa thuận vui vẻ lắm rồi. Hà, chỉ không biết Y muội hiện nay ra sao? Trương Khoái Hoạt không đề cập đến nàng, e rằng nàng vẫn nằm trong tay mục yêu phụ?"

Bỗng nghe Kim Trục Lưu kêu to:

- Coi chừng ám khí!

Chưa nói dứt câu, chỉ nghe "đình" một tiếng Giang Thượng Vân đã quét kiếm đánh rơi một viên đá nhỏ, viên đá nhỏ này vốn định đánh trúng Cát Hồng. Giang Thượng Vân phản thủ quét kiếm giống như sau lưng có mắt. Cùng lúc Đinh Triệu Minh thả buông Cát Hồng ra xông vào đám đông chọn đúng một tên.

Tên đó là:

- Oan quá, oan quá, người bắt lầm rồi!

Đinh Triệu Minh hỏi:

- Chính mắt ta nhìn thấy ngươi, ngươi còn không nhận ư?

Tên nọ há mồm đang định phân biện bỗng nhiên sắc mặt đang trắng biến thành đỏ, đang đỏ biến thành đen, mắt tai mũi miệng chảy ra máu không kịp nói một lời toàn thân quắp lại chết liền. Có người nhận ra hấn nói:

- Hấn ta là một trong Hoàng Hà Ngũ Quỷ tên là lão tam Tiều Giao.

Hoàng Hà Ngũ Quỷ là một bọn hắc đạo cũng có chút ít tên tuổi.

Giang Thượng Vân nói:

- Có lẽ Đinh đại hiệp bắt lầm người thật. Người bắn viên đá này dùng công phu Đản Chỉ Thần Thông nội kinh không phải là yếu kém, Hoàng Hà Ngũ Quỷ không đạt được công phu này đâu!

Thì ra tuy chàng dùng kiếm quét rơi được viên đá nhưng hổ khẩu không khỏi ngấm ngấm đau.

Đinh Triệu Minh cũng là cao thủ giang hồ, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Công tử nói đúng. Xem tình hình này ắt có người khác đứng sau lưng hấn dùng hấn làm cái mộc thế thân.

Kim Trục Lưu xen vào:

- Tạm thời chưa vội truy cứu, hãy nói chuyện của chúng ta đã.

Nên biết Giang Thượng Vân vừa xuất hiện hô "khoan đã", Kim Trục Lưu đã nhận ra ngay đồ đệ của mình dẫn theo các bằng hữu tới đây là hoàn toàn có lợi cho Đản Khâu Sinh.

Trước tiên Đinh Triệu Minh dẫn Cát Hồng đến trước mặt hai vị cao tăng Thiều Lâm tự nói:

- May không nhục mệnh, ta và Giang nhị công tử đã bắt được tên phản đồ quý phái về đây giao hồi cho quý phái xử lý. Bất quá ta muốn hỏi hấn một chuyện.

Đứng đầu Thập Bát La Hán Thiều Lâm tự là Tôn Thắng ngạc nhiên:

- Hấn cũng là kẻ thù của sư huynh ngươi, ngươi thay sư huynh muốn việc gì cứ nói.

Đinh Triệu Minh đáp:

- Nhân vì sau khi bắt được hấn liền phát sinh một việc rất kỳ quái...

Nói chưa dứt lời Động Minh Tử xen vào cướp lời:

- Ta không dám can dự vào chuyện Thiếu Lâm tự thanh lý môn phái, có thể quý phái dẫn hẳn về Thiếu Lâm tự rồi hãy xử lý được chăng?

Trong giọng nói có vẻ không vui vì Đinh Triệu Minh không hiểu quy củ võ lâm, dẫn phản đề Thiếu Lâm tự vào hội trường của Không Động phái.

Đinh Triệu Minh chậm rãi nói:

- Theo lý đương nhiên ta không được làm nhiều loạn đại hội chư vị, nhưng tên phản đề Thiếu Lâm tự này có liên quan đến cái án Đan Khâu Sinh, xin quý chương môn cho hẳn nói.

Trước tình hình này Động Chân Tử không thể bênh vực sư đệ nên đành nói:

- Được, trước tiên Đinh đại hiệp hãy nói cho hết ý.

Đinh Triệu Minh:

- Trước tiên ta xin nói cho toàn thể biết, chúng ta bắt được tên phản đề này ở đâu, chính là ở Đoạn Hồn Nhai trên núi Không Động tới ba hôm trước.

Chúng nhân thác dự phân vân nghị luận:

- Quái thật, chẳng lẽ tên này chạy lên núi Không Động?

- Hừ, xét ra e rằng hẳn có chỗ dựa trên núi này chứ không sao lại có gan ấy?

- Đúng đó, hẳn dư biết Không Động phái sắp cử hành đại hội, chạy lên đây chẳng khác gì cá vào lưới vì Thiếu Lâm tự đang truy lùng hẳn khắp nơi. Sự việc này chắc có ẩn tình gì bên trong?

Giang Thượng Vân lạnh lùng tiếp lời:

- Chiều tối hôm ấy cùng với Cát Hồng còn có một tên nữa, chư vị hãy đoán xem tên này là ai?

- Là ai?

- Là phó Thống lãnh Ngự lâm quân Âu Dương Nghiệp, lúc ấy đại đệ tử của Động Minh Tử đạo trưởng

[mất hai trang 40, 41]

- Xin tha cho chúng ta không thể làm điều này được.

Giang Thượng Vân tức giận:

- Động Minh trưởng lão khinh ta là dân đen không đáng gặp mặt vị thượng quan Phó Thống lãnh hay sao?

Động Minh Tử:

- Giang nhị công tử chỉ biết một chưa biết hai.

Giang Thượng Vân:

- Hai là cái gì?

Động Minh Tử:

- Đúng là hôm đó Âu Dương Nghiệp có đến đây nhưng hiện nay chúng ta không biết y đi đâu?

Đình Triệu Minh hỏi:

- Sự việc này là thế nào?

Đại Thạch đạo nhân đáp thay sư phụ:

- Đêm ấy chư vị đi không lâu, tự nhiên Âu Dương đại nhân mất tích.

Giang Thượng Vân:

- Làm gì có chuyện kỳ quái như thế?

Động Minh Tử:

- Chúng ta không nói dối công tử. Âu Dương đại nhân là do chưởng môn sư huynh ta mời tới, chính đại quang minh, hà tất cần phải giấu giếm không dám lộ diện? Không tin, nhị công tử cứ hỏi các khách nhân đến đây từ trước xem có ai gặp Âu Dương Nghiệp hay không?

Đình Triệu Minh lão luyện giang hồ liệu rằng lão không dám nói láo trước đám đông người nên bảo:

- Được, chúng ta tạm thời tin chư vị. Tìm được Âu Dương Nghiệp dĩ nhiên là tốt nhất nhưng không tìm được chúng ta cũng chẳng cần.

Động Minh Tử lấy làm đặc ý nói:

- Ta đã giải thích rõ rồi, chư vị mãn ý chưa?

Lôi Chấn Tử hỏi Đình Triệu Minh:

- Được, chư vị phát hiện Cát Hồng ở Không Động sơn, sao lại bảo Cát Hồng liên quan tới vụ án Đan Khâu Sinh?

Câu này của lão xem như bênh vực Động Minh Tử, kỳ thực lão đoán trong này ẩn chứa điểm sự thực nào đó muốn do Cát Hồng nói ra.

Đình Triệu Minh đẩy Cát Hồng tới, hấn liếc nhìn Động Minh Tử rồi lại hướng về Kim Trục Lưu vái dài:

- Thực không dám dối trá, ta là một người có can hệ nhiều tới cái án này, nhưng ta chỉ sợ nói ra không bảo tồn được tính mạng.

Kim Trục Lưu nói:

- Người hãy lại gần đây đứng gần ta và Lôi Chấn Tử mà nói.

Có họ Kim và Lôi Chấn Tử bảo vệ Cát Hồng ai còn dám động tới hồi nữa?

Trong lúc Cát Hồng mau chân chạy tới Kim Trục Lưu, Giang Thượng Vân cũng nhận ra Mạnh Hoa trong đám đông liền vội chạy lại cùng chàng tương kiến:

- A, Mạnh huynh, sao huynh từ Thiên Sơn đến đây mau thế, có gặp lệnh đệ chưa?

Mạnh Hoa không có thì giờ nhàn đàm với Giang Thượng Vân, liền đáp:

- Sự tình ấy từ từ rồi sẽ nói với ca ca, ca ca có biết Bích Y ra sao không?

Giang Thượng Vân kinh ngạc:

- Từ khi chia tay với nàng ở Chiêu Hóa ta chưa hề gặp lại, làm sao huynh lại hỏi câu ấy? Huynh được tin gì của nàng? Nàng gặp chuyện gì ư?

Bên cạnh có người khẽ hắng giọng, thì ra trên kia Cát Hồng sắp kể chuyện của hấn.

Mạnh Hoa hạ giọng:

- Chuyện còn dài ca ca chưa biết đâu, để đợi Cát Hồng kể xong ta sẽ nói cho ca ca nghe.

Nói vậy nhưng trong lòng chàng lo lắng tự nghĩ:

"Tại sao Y muội biết ca ca và Đình Triệu Minh thoát hiểm? Ừ, phải rồi, có thể sau khi nàng bị yêu phụ bắt mới nghe yêu phụ nói."

Dù sao cũng coi như chàng không biết thêm được chút tin nào nữa của Kim Bích Y, chàng không thể nào an tâm nổi.

Nhưng trên kia Cát Hồng đã sắp kể câu chuyện mà chàng đoán sẽ cực kỳ quan trọng đối với cái án của Đan Khâu Sinh nên chàng cố gạt chuyện Bích Y sang một bên, lắng tai nghe.

Cát Hồng được Kim Trục Lưu và Lôi Chấn Tử bảo hộ không còn cố kỵ gì nữa liền hướng về phía Động Chân Tử và Động Minh Tử chậm rãi kể:

- Ta cần nói về câu chuyện mười tám năm trước khi ta mới ra khỏi chùa Thiếu Lâm trở thành một tên gây tội ác trên chốn giang hồ.

Năm ấy xảy ra một chuyện khiến giới giang hồ hết sức chú ý, đến đâu cũng nghe mọi người bàn tán đó là chuyện Quan Trung đại hiệp Mâu Nhất Hạnh vừa chết để lại cô con gái độc nhất sắp gả cho một đệ tử ưu tú của Không Động phái. Vị Mâu tiểu thư quốc sắc thiên hương này cũng sớm nổi tiếng trong giới võ lâm ai cũng cho nàng là một danh hoa điểm lệ trời đất vun đúc nên. Nhưng chuyện đáng chú ý không phải ở đó.

Mâu Nhất Hạnh là một phú hào có tiếng giàu có nhất trong giới võ lâm, nghe nói sau khi y chết, gia sản đem bán toàn bộ để làm của hồi môn cho con gái, kim ngân châu báu chứa mấy hòm rất lớn.

Tin tức truyền đi, Hà Lạc bèn rủ Đan Khâu Sinh cùng lên đường đón vị hôn thê cho có bạn vì đường xa vạn dặm.

Bọn hắc đạo khắp nơi nghe tin ấy ai cũng thèm vì trong tay Hà Lạc có đủ các tiền tài, sắc đẹp, tuy vậy Hà Lạc nổi tiếng là đệ tử cao thủ nhất nhì của Không Động phái nên chẳng ai dám đường đột tấn công.

Nói thực được tin ấy ta cũng động tâm nhưng tự vẫn không thể đánh hơn Đan Khâu Sinh và Hà Lạc nên không dám có ý xâm phạm.

Ta nằm mộng cũng không thể tưởng tượng được, ta không dám đi gây sự nhưng sự đã tìm tới gây ta.

Tuy đã cách mười tám năm, nhớ đến chuyện năm ấy hình như hấn vẫn còn hồi hộp, bất giác đưa tay lên xoa xoa vết sẹo trên mặt. Lôi Chấn Tử gấp muốn biết sự thực giục hấn:

- Rồi sự việc thế nào nữa, hãy kể mau đi!

Cát Hồng định tâm kể tiếp tục:

- Chiều tối một ngày kia ta vừa mới làm một cuộc ăn cướp được một mớ châu ngọc quay về nhà, lòng đang rất vui thú. Nào ngờ về tới nhà đã có một người lạ mặt đang chờ ta.

Ta kinh ngạc hỏi: "Người là ai, tại sao dám tự ý vào nhà ta?" Người đó cười ha hả đáp: "Người không biết ta ư, ta là Hà Lạc ở Không Động phái, ta tự ý đột nhập vào nhà của người là chuyện thường có gì đáng kinh ngạc?"

Trong lúc cười chỉ thấy kiếm quang của y chớp lên trên tường nhà đã xuất hiện chín điểm nhỏ.

Hà Lạc lúc ấy có tiếng trên giới giang hồ, ta tuy chưa gặp y nhưng đã có nghe các bằng hữu hắc đạo nói qua về tướng mạo, ta nhìn cẩn thận thì thấy đúng như lời bạn bè đã tả. Còn kiếm pháp y vừa biểu diễn đúng là Liên Hoàn Đột Mệnh kiếm pháp của Không Động phái. Cứ theo ta biết lúc ấy trong Không Động phái chỉ có ba người sử dụng được Liên Hoàn Đột Mệnh kiếm pháp, đó là Động Minh Tử, Đan Khâu Sinh và Hà Lạc. Trong ba người này Động Minh Tử là người cao tuổi nhất, Đan Khâu Sinh là người nhỏ tuổi nhất. Do vậy ta không dám hoài nghi, người này đúng là Hà Lạc rồi.

Lúc ấy Hà Lạc mỉm cười: "Đừng sợ, ngồi xuống đây chúng ta nói chuyện, ngươi là người bản lãnh cao nhất trong các bọn hắc đạo, ta tin rằng ngươi không phải là người thiếu can đảm."

Ta ngồi xuống hỏi: "Ngươi tìm đến đây có việc gì?"

Hà Lạc đáp: "Ngươi vừa đi cướp về phải không? Được những gì?"

Ta tưởng y là người do vật chủ vừa bị cướp tài sản nhờ đến điều đình liền nói: "Cũng chẳng nhiều nhỏi gì, nhưng cũng không ít lắm. Được một số châu báu độ chừng năm ngàn lượng bạc."

Hà Lạc cười ha hả: "Ăn cướp mà được có vài ngàn lượng bạc thì còn ra cái gì. Ta đặc biệt tới đây để giúp ngươi kiếm một số lớn hơn thế nhiều, ít nhất cũng phải được bốn năm vạn lượng, so với hôm nay nhiều hơn trăm lần?"

Ta rất kinh dị vội hỏi: "Cái gì? Ngươi định rủ ta cùng đi ăn cướp ư?"

Nghe tên đại giang hồ kể đến đây mọi người đều lấy làm lạ, Động Chân Tử mắng:

- Chỉ ăn nói bậy bạ, sư điệt Hà Lạc của ta mà rủ ngươi cùng đi ăn cướp ư?

Lôi Chấn Tử gạt đi:

- Cứ để cho hắn nói hết, rồi chúng ta sẽ phán đoán đâu là thật hay giả.

Cát Hồng kể tiếp:

- Đúng đó, hôm ấy Hà Lạc đã nói như thế này: "Ta không phải rủ ngươi đi ăn cướp, nhưng để báo cho ngươi một món hàng rất dễ ăn." Nghe y nói ta có hơi nghi chưa biết trả lời ra sao, ta nói đa tạ y đã quan tâm đến nhưng ta với y bất quá mới gặp nhau, xưa nay chưa hề giao tình vì sao y lại đem món lợi mấy vạn lượng bạc đến cho ta? Hà Lạc đáp: "Rất đơn giản chỉ vì hiện nay ngươi là tên đại đạo bản lãnh cao nhất và ta cũng biết ngươi là một phần

đồ của Thiếu Lâm, danh môn hiệp nghĩa coi người như thù địch, chẳng có ai chịu làm bằng hữu với người, việc này nếu người không làm thì thôi, nhưng xin đừng nói ra với bất cứ ai."

Ta nổi máu hiếu kỳ hỏi lại: "Chuyện như thế nào người phải nói rõ với ta, ta mới biết nên đồng ý hay không?" Hà Lạc lại nói: "Được, ta có thể nói rõ, người có biết hai hôm trước ta đến Mễ Chi đón vị hôn thê rồi. Vị hôn thê của ta là con gái của Quan Trung đại hiệp Mâu Nhất Hạnh và gia đình họ Mâu nổi tiếng giàu nhất trong giới võ lâm." Ta đáp: "Tuy ta quê mùa ít biết, nhưng việc này sao ta lại không biết? Hà tiên sinh, ta xin chúc mừng tiên sinh cưới được vợ giàu!"

Hà Lạc mỉm cười: "Không dám, không dám, ta chúc mừng người mới phải." Ta kinh ngạc hỏi lại: "Hà tiên sinh, tiên sinh vừa được vợ đẹp vừa được của nhiều. Còn ta có gì mà chúc mừng?" Hà Lạc đáp: "Ta chúc mừng vì cần người đến cướp gia sản của Mâu tiểu thư, đồng thời cướp luôn nàng đi!"

Lời ấy vừa dứt, cả hội trường náo nhiệt âm ỉ hẳn lên. Động Minh Tử nhin không nổi quát Cát Hồng:

- Thiên hạ làm gì có chuyện kỳ quái đến thế? Mời người khác đến cướp luôn hôn thê của mình? Trừ người bị bệnh điên ra ai tin người cho nổi?

Lôi Chấn Tử lại can thiệp:

- Động Minh đạo huynh hãy bớt giận, nếu hấn bịa đặt chúng ta cứ hỏi lý do tại sao hấn bịa đặt!

Cát Hồng vẫn chậm rãi:

- Động Minh đạo trưởng kính dị là phải, đương thời ta cũng không tin nổi tai ta nữa. Ta nói: "Hà tiên sinh không đùa ta đấy chứ? Tiên sinh đang nghinh hôn sao lại xúi ta cướp mất vị hôn thê?" Hà Lạc vẫn lại: "Ai bảo ta đùa người? Nói cho minh bạch, ta là người thuê người thay ta làm việc này. Sau khi việc xong, ta sẽ chia cho người một nửa của cái hôn môn của ta."

Ta cực kỳ kinh hãi vội nói: "Người, người không yêu thích con gái của Mâu Nhất Hạnh hay sao?" Hà Lạc đáp: "Ai nói người ta không yêu thích? Chính vì ta quá yêu thích nàng nên mới nhờ cậy người giúp ta việc này."

Câu chuyện càng kể càng thêm ly kỳ, chúng nhân bất giác đều nghĩ rằng: "Phải chăng là trong án lại có thêm án?"

Cát Hồng vẫn kể:

- Ta nói: "Hà tiên sinh, thứ cho ta ngu muội, tiên sinh không nói cặn kẽ ta càng thêm hồ đồ. Tiên sinh yêu thích nàng, tại sao lại muốn ta phải cướp nàng đi?" Hà Lạc cười ha hả: "Người cho rằng ta nỡ bỏ mất người đẹp như hoa như ngọc cho người cướp đi luôn hay sao, đó chỉ là một cuộc hí lộng chơi thôi!" Nghe y nói vậy ta có hơi hiểu một phần nào liền nói: "À ta hiểu rồi, có phải người chỉ muốn ta giả cướp mỹ nhân để người biểu diễn võ công anh hùng của người?" Hà Lạc mỉm cười: "Đúng vậy, người giả cướp nàng chạy, ta sẽ cướp nàng về. Bao nhiêu tài sản của nàng ta chỉ xin lấy về một nửa, còn một nửa ta cho người mang đi coi như trả công cho người. Chỉ còn nửa tài sản ấy cũng đủ trị giá hai ba vạn lượng bạc, người miễn ý không?" Lý do mà y cho ta biết khiến ta hoài nghi. Đúng vậy y ra tay nghĩa hiệp cứu giai nhân khiến giai nhân vô cùng cảm kích. Nhưng vì muốn giai nhân mà hấn sắp đặt khổ nhục kế đến thế ư? Hay là trong sự việc còn có ý khuất khúc?

Hấn thấy ta phân vân chưa quyết hình như đoán được lòng ta liền trấn an: "Người không cần lo nghĩ, ta không lừa người đâu, cứ làm theo lời ta ắt có lợi." Đối với ta ba vạn lượng bạc là số tiền dụ dỗ quá lớn, ta không suy nghĩ gì nhiều, hỏi thêm: "Hà tiên sinh là người chủ đi thuê, cứ theo quy củ hắc đạo, ta không có quyền đòi hỏi chủ nhân phải nói hết tất cả bí mật, nhưng ta chỉ yêu cầu tiên sinh bảo đảm không có gì nguy đến tánh mạng ta!"

Hà Lạc đáp: "Ta đã nói đây chỉ là chuyện ta với người liên kết đùa thôi, làm sao nguy đến tính mạng được?"

Ta hỏi: "Lúc người ra tay giải cứu giai nhân không đả thương ta chứ?"

Hấn đáp: "Việc đó tùy người, nếu người thấy sắc đẹp nổi tà tâm, xúc phạm tới vị hôn thê của ta đương nhiên ta không thể tha thứ."

Hấn nghe ta nói ta chỉ cần tiền bạc quyết không màng tới sắc đẹp. Liền bảo: "Vậy thì người yên tâm, tối đa ta chỉ làm người bị thương nhẹ, rất nhẹ chẳng ăn thua gì đâu."

Ta nhớ đến còn có cả Đan Khâu Sinh, giật mình nói: "Kế hoạch đùa chơi của người, người bạn cùng đi có biết không?" Hà Lạc đáp: "Người nói đến Đan Khâu Sinh ư? Hấn không biết đâu." Ta đáp: "Nói như vậy người vẫn chưa bảo đảm được tính mạng của ta." Hà Lạc nói: "Ta biết thế nào người cũng hỏi câu này, người khỏi cần lo lắng, ta sẽ sắp đặt đâu vào đó." Vì việc này có quan hệ đến tính mạng ta nên ta nài ép y phải nói rõ sắp đặt ra sao ta mới có thể an tâm.

Khi Cát Hồng vừa nhắc đến tên Đan Khâu Sinh, toàn bộ hội trường đều im phăng phắc chờ đợi hấn nói tiếp.

Hấn kể:

- Hà Lạc nói: "Ngươi biết ta sắp đặt như thế nào không? Thứ nhất, ta ước hẹn sẵn với hai tên cùng ngươi hành sự, ngươi đừng lo hai tên này đòi chia của cải với ngươi, chúng không phải người trong hắc đạo đâu, chúng giúp ta mà không đòi công cán chi cả." Nói xong câu ấy, Hà Lạc đưa cho ta một cái mũ bằng da gấu là loại mũ ở Quan Ngoại, bọn đi hái nhân sâm hay đội để lên núi chống cái rét. Mũ này Trung Thổ rất ít người đội. Hà Lạc nói: "Khi hành sự ngươi hãy đội mũ này, bọn chúng sẽ nhận ra ngay."

Không ngăn được hiếu kỳ, ta hỏi: "Ta có thể biết được hai tên này không?" Hà Lạc dường như lạnh lùng đáp: "Thân phận hai tên này khác chúng ta, ngươi không nên biết có lẽ hay hơn." Nghe nói vậy ta không tiện hỏi nữa nhưng trong bụng rất lấy làm mơ hồ. Cát Hồng kể đến đó cả hội trường không khỏi bàn tán qua lại:

- Thân phận khác hẳn chúng ta. Không phải người trong hắc đạo. Thế thì hai tên này phải là ai?

- Quan Ngoại thường đội cái mũ ấy, vậy có lẽ không phải là nhân vật võ lâm Trung Thổ?

- Chuyện này chẳng biết đâu là thật, đâu là giả, hà tất bàn tán.

Trong hội trường chỉ có mình Mạnh Hoa là đoán định: "Hải Lan Sát chính là người của phái Trường Bạch, lúc ấy còn chưa làm tới Thống lĩnh Ngự lâm quân, chỉ mới một chức quan thường. Xem ra trong tên này ắt có một tên là hắc!"

Nghĩ một lúc rồi Cát Hồng lại kể tiếp:

- Tuy đã có hai tên trợ thủ nhưng ta vẫn còn điểm sợ, do đó ta lại hỏi: "Ngươi không chịu cho biết hai tên ấy là ai nhưng trước khi hành sự cũng nên cho ta gặp mặt chúng được không?" Hà Lạc đáp: "Đương nhiên." Ta nói: "Lúc hành sự sợ ba người không đến điểm hẹn cùng một lúc được, nếu như lỡ một mình ta đến trước, sợ rằng ta đối phó với Đan Khâu Sinh không nổi. Hà Lạc khích lệ ta: "Ngươi không nên tự khiếm tốn quá, ngươi hãy nói thật đừng khách khí, ngươi đã thấy ta vừa thi triển Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp, ngươi có thể chống cự được mấy chiêu trong ấy?" Ta đáp: "Từ ba mươi đến năm mươi chiêu ta có thể miễn cưỡng chống được." Hà Lạc nghe trả lời như thế lấy làm vui vẻ nói: "Vậy là được rồi, ta cũng nói thật, kiếm pháp của Đan Khâu Sinh so với ta có cao hơn chút ít, nhưng cũng chỉ cần ngươi chống được ba mươi chiêu hoặc tối thiểu chỉ cần mười chiêu là đủ."

Ta hỏi: "Thế còn sau mười chiêu thì sao?" Hà Lạc cười ha hả: "Sau mười chiêu không lẽ hai tên trợ thủ ngươi lại đứng yên? Hắc sẽ tấn công sau lưng Đan Khâu Sinh giúp ngươi rồi."

Ta đã hơi hiểu nhưng cũng cố ý hỏi: “Nếu chẳng may hai tên trợ thủ ấy không có mặt kịp thời thì sao, ai sẽ là người giúp ta lúc ấy? Người không cho ta biết rõ, ta vẫn không an tâm.

Ta kiên trì yêu cầu y phải nói rõ tên trợ thủ ấy là ai, Hà Lạc có vẻ miễn cưỡng đáp: “Người vờ ngu độn hay là người không biết thật? Người ngầm giúp người nếu nói gần thì thật là gần, vì chính là ta đây!”

Lời ấy vừa dứt, toàn hội trường huyện náo. Động Minh Tử mặt mũi sa sầm xuống muốn chửi Cát Hồng một trận, nhưng vì nể mặt Lôi Chấn Tử không dám mở lời.

Cát Hồng chậm rãi:

- Đến đây ta đã hoàn toàn hiểu rõ, thì ra y định mượn tay ta trừ khử Đan Khâu Sinh để khỏi lo có người tranh đoạt ngôi vị chương môn nữa. Dĩ nhiên y không thể tự mình hành động được, vì nếu thế sau này biết đổ tội cho ai? Hừ, kể ra kể sách của y rất tinh diệu độc ác, trong khi Đan Khâu Sinh bận lo đối phó trước mặt với ta, y xuất hiện sau lưng chém một kiếm ai mà biết được?

Lúc này Động Chân Tử không thể nhịn được nữa, lão gầm lên:

- Tên này bịa đặt láo lếu thật, bản môn ai cũng biết Hà sư diệt là người đoan chính, làm gì có ý đồ hèn hạ đến thế?

Lôi Chấn Tử nể Động Chân Tử là chương môn nên không tiện phản bác, quay hỏi Cát Hồng:

- Rồi sau đó thế nào mau nói đi!

Cát Hồng nghiêm nét mặt:

- Chuyện ấy thật khủng khiếp nhưng ta vẫn nghĩ đoạt chương môn chưa chắc là mục đích chính của hắn, hình như còn nguyên nhân nào ghê gớm hơn trong hành động tiêu trừ Đan Khâu Sinh của y. Y đã sắp đặt cuộc hành trình để đến ngày thứ ba mọi người phải tạm nghỉ tại một cổ miếu giữa hoang sơn, nơi ước hẹn ta đến nơi động thủ.

Tối hôm ấy, ta đến cổ miếu theo lời hẹn với Hà Lạc. Đến nơi mới xảy ra một việc ngoài sở liệu, đến gần cổ miếu ta bỗng nghe trong miếu có tiếng rên rĩ như tiếng người bị thụ thương.

Lôi Chấn Tử nóng nảy:

- Ai thụ thương, Đan Khâu Sinh hay Hà Lạc?

Cát Hồng đáp:

- Điều không phải. Đó là tiếng rên rỉ của một tên gia nhân theo hộ tống Mâu tiểu thư, rồi nghe có tiếng chửi "Đồ chó chết!" tiếp theo tiếng giục "Mau đuổi theo tìm tiểu thư về đây!" Ta hoảng hồn vì tưởng đã có tên nào đến trước cướp mất tiểu thư và của cải đi rồi. Ta đi vào miếu, còn hai tên gia nhân chưa thụ thương kêu lên cường đạo lại trở lui, ngó quanh miếu gặp thi thể một tên gia nhân nằm đó mà chẳng thấy Đan Khâu Sinh và Hà Lạc đâu cả, cũng không thấy Mâu tiểu thư đâu cả nhưng vẫn thấy mấy hòm đựng của cải. Ta chỉ tham tiền nên mặc kệ Hà Lạc và Đan Khâu Sinh không cần biết, chỉ vội vàng đoạt mấy hòm châu ngọc cột lên lưng ngựa định xông luôn thì vừa lúc Đan Khâu Sinh trở về.

Lôi Chấn Tử hỏi:

- Có một mình Đan Khâu Sinh thôi ư?

Cát Hồng:

- Chỉ một mình Đan Khâu Sinh, không thấy Hà Lạc. Ta sợ quá đành động thủ với Đan Khâu Sinh. Ôi! Hà Lạc bảo ta có thể chống được y ít nhất là mười chiêu, ta cũng tưởng như vậy, ai ngờ Hà Lạc và ta đều lầm. Mới được ba chiêu ta đã bị Đan Khâu Sinh đâm bị thương, đây chớ vị xem vết thương còn trên mặt ta đây, may đêm ấy Đan Khâu Sinh hạ thủ lưu tình chém ta một kiếm rồi thôi.

Động Chân Tử lạnh lùng:

- Vì sao Đan Khâu Sinh tha cho ngươi?

Cát Hồng biến sắc:

- Tự cứu mạng là việc khẩn cấp, ta đem hết bí mật nói với Đan Khâu Sinh, rồi van lạy tại Hà Lạc rủ ta đến đây, tối đa ta chỉ là tòng phạm xin tha mạng cho ta.

Đan Khâu Sinh nghe lời ta nói tựa hồ ngẩn ra, giữa lúc ấy có tiếng hét từ xa đưa lại như tiếng thiếu nữ. Đan Khâu Sinh biến sắc đột ngột thu kiếm quát: "Ta cho ngươi chạy đó!" Ta mừng chết đi sống lại bỏ cả của cải cố chạy lấy thân. Chạy qua một eo núi ta nghe có tiếng vũ khí chạm nhau như có người đang giao chiến trong cốc núi.

Động Chân Tử hỏi:

- Ngươi có thấy ai giao thủ không?

Cát Hồng:

- Ta đang bị thương, chạy còn không kịp đâu dám dừng lại nhìn, nên không biết ai đang hỗn chiến.

Cát Hồng coi như đã khẩu cung xong, cả hội trường im phăng phắc không ai dám quyết đoán ra sao, thực là trong án lại có án.

Lôi Chấn Tử là người cất tiếng như chuông ngân trước:

- Nghe qua chuyện này, nếu Cát Hồng không bịa đặt thì tội mưu hại đồng môn không phải của Đan Khâu Sinh mà là của Hà Lạc!

- o o o -

<http://www.nhanmonquan.com>